fornyede, vilde man ikke strax tilstede det, fordi man havde paatænkt en almindelig Bekjendtgjørelsestidende, som kunde optage alle Bekjendtgjørelser. Justitsministeren syntes imidlertid den Gang, at Sagen burde udsættes. Det var den daværende Indenrigsminister, der vilde have den nævnte Ordning, og jeg maa meget beklage, at den nuværende Indenrigsminister ikke har fastholdt dette Standpunkt, thi da vilde han have faaet megen Støtte i Udvalget for en Statstidende. Paa dette Standpunkt stod Indenrigsministeren den Gang, men han opgav det foreløbig, dog ogsaa kun foreløbig, og derfor kom Ordene „indtil videre" ind, fordi man imødesaa en snarlig Ordning af en anden Art. Dette er unegtelig den historiske Grund dertil. Man kan altsaa ikke sige, at Ordene „indtil videre" aldeles ikke skulde have nogen Betydning. Jeg kommer nu til de Jurister, der have en Opfattelse, som er modsat den ærede sidste Talers. Jeg kan saaledes henholde mig til Justitsministerens Skrivelse af 29de Oktober 1869. Han tillægger de nævnte Ord Betydning. Han siger blandt Andet: „Der kan ikke være Noget til Hinder for at paalægge Stiftstidenderne en Afgift, da deres Privilegier kun ere stadfæstede indtil videre". Han mener altsaa, at disse Ord have den Betydning, at man endogsaa kan paalægge Tidenderne en Afgift. Han tillægger dem, saavidt jeg opfatter Skrivelsen, saa megen Vægt, at man enten kan paalægge disse Tidender en Afgift, svarende til den Indtægt, de have, eller fratage dem Privilegierne, thi dette maa ansees for Et og det Samme. Dernæst skal jeg paaberaabe mig en Autoritet, som man dog vist vil tillægge ikke ringe Vægt; det er afdøde Orla Lehmann. Han havde et skarpt Øie for Konkurrencens Betydning og ogsaa i mange Maader for den personlige Frihed. Han siger nu, efterat en høitagtet Landsthingsmand havde stillet Forslag om at udgive en Bekjendtgjørelsestidende, saaledes at Stiftstidenderne ikke skulde ophøre, i hvilket Sidste Lehmann ikke var enig — han siger — jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse det Par Ord — : „De Medlidenhedshensyn, at Folk, der en Gang ere vante til disse Privilegier, ikke ville kunne undvære dem, tillægger jeg ikke nogensomhelst Vægt. Den, der ikke kan holde sit Blad oppe under de samme Vilkaar som alle Andre, der konkurrere med ham, faar at gaa til Grunde." Det er afdøde Orla Lehmanns Ord. Og han siger tillige, at de heller ikke have nogen juridisk Ret, thi der er ikke Spørgsmaal om, at jo Staten, hvilken Dag den vil, kan arrangere en Bekjendtgjørelsestidende. Jeg har dernæst en anden god Hjemmel, og det er Finantsministeren i Aaret 1866, den nuværende høitærede Indenrigsminister. I en Skrivelse af 20de Oktober 1866 siger han, at man har ment, at der kunde tillægges disse Privilegier en reel Karakter, og at der skulde Erstatning til, naar de afløstes, men at han var af en modsat Mening. Jeg tror altsaa, at hvad man end vil sige, maa man indrømme, at det her netop for Alvor gjælder, at de, der skulde være mest kloge, ere i alt Fald i høi Grad uenige. Jeg har nu vist, at baade en tidligere Justitsminister, den nuværende høitærede Indenrigsminister, og afdøde Orla Lehmann have havt den Mening, som vi have, at Privilegierne ikke have nogen retslig Karakter, og jeg kan da heller ikke se Andet, end at det ærede Mindretal siger det Samme. Ja, det er i Grunden et Spørgsmaal, om ikke Mindretallet gjør større Indhug i disse Privilegier, end Flertallet egentlig vil gjøre; thi hvad vil Mindretallet? Mindretallet vil paalægge de nuværende Stiftstidenders Eiere paa egen Bekostning at lade de retslige Bekjendtgjørelser optage i det stedlige Blad paa de Steder, hvor deres eget Blad ikke maatte være udbredt. Nu har vel den ærede sidste Taler meget stærkt pointeret, at der ingen Skade var sket ved den nuværende Ordning, men hvad veed man deraf? Der er intet Menneske, der kan sige, hvad Skade der er sket. Men dersom overhovedet Bekjendtgjørel-